

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 28. S. Anselmus secundo Romæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

quod me ad parendum Regis voluntati obli-
get. Reposuit Rex: *Nihil jam tibi pro-*
derunt ambages. Nunquid mihi Papæ
auctoritate opus est, ad definiendum jus
meum? quicumque id mihi adimere cona-
tur, hostis est. Tandem Archiepiscopo
per suos significari jubet; iret ipse Ro-
mam, & pro Rege impetrare satageret,
quod alii non potuissent. Satis intelle-
xit Anselmus, sub his verbis imperium
latere, quo Regno Angliæ exesse jube-
batur. A Rege tamen obtinuit, ut usque
ad Pascha moræ patiens esset, quo tem-
poris spatio Episcoporum Principumque
sententia exquiri posset. Pascha illo anno
in vigesimam nonam Martii incidebat.
Venit ad Regiam Anselmus, ubi omnium
consensu Romam petere rogatur. Ille
respondet: *Quoniam ita vultis, longum*
iter suscipiam, quamvis hæc ætas mea &
fractæ vires id vix permittant. Istud au-
tem scire vos velim, me nihil a Pontifice
petiturum esse, quod famæ meæ, aut Ec-
clesiasticæ libertati nocere queat. Tunc
etiam omnibus visum, Legatum Regis
nomine Romam mittendum esse.

§. XXVIII.

S. Anselmus secundo Romæ.

Ergo Anselmus relicta Aula post Festa
Paschalia celeriter ex Anglia solutu-
rus, vigesima septima Aprilis, anno mil-
lesimo

F 5

lesimo

Sæcul. XII.
A.C. 1103.

lesimo centesimo tertio, navem conscendit. Guiffanum venit & Bononiam, indeque in Normanniam ac Monasterium Beccense, ubi demum ultimam Papæ epistolam sibi antea redditam aperuit, cujus vinculum solvere prius noluerat, ne novum litigandi prætextum Regi præberet. Data erat duodecima Decembris anno millesimo centesimo secundo, in eaque Pontifex diserte negabat, vera esse, quæ Episcopi, a Rege Angliæ missi, eidem retulissent. (*) Scilicet falsum esse, quod Papa Investituram non damnet, sed id Scripto profiteri noluerit, ne aliorum Principum querelas excitaret. His subjunxerat Paschalis Papa: *Unde Jesum, qui venes & corda scrutatur, in animam nostram testem invocamus, immane scelus nunquam nobis in mentem venisse. Avertat a nobis Deus, ut aliud ore exproramus, & aliud in corde reconditum habeamus.* Et infra: *Episcopos autem, qui veritatem in mendacium commutaverunt, a Beati Petri gratia & nostra societate excludimus, donec Romanæ Ecclesiæ satisfaciant. Tandem illos, qui per has inducias Investituram aut Ordinationem acceperunt, eosque, a quibus ordinati sunt, excommunicatos declaramus.* An-

(*) Nempe Girardus Herfordiensis, Hebertus Tetfordiensis & Robertus Cestriensis. vid. sup. §. XV.

Anselmo Carnoti in Festo Penteco-
 stes versanti, & iter suum profecuturo, Sæcul. XII.
A.C. 1103.
 Ivo Episcopus aliique viri sapientes sua-
 serunt, ut in Francia subsisteret, & hac
 anni tempestate Italiæ æstus experiri
 nollet. Ergo Beccum rediit, ubi usque ad
 medium Augusti permanens, Monachis
 eximie virtutis exemplum fuit. Tan-
 dem feliciter Romam pervenit, ubi Re-
 gis Legatum, ante dies aliquot Romam
 ingressum, habuit. Erat ille Guilielmus
 Varelvastus, postmodum Episcopus Exo-
 niensis, quem Guilielmus Rufus Rex an-
 te annos aliquot ejusdem negotii causa
 Romam miserat. Anselmo illud ipsum Sup. 1 ib.
LXII 7.
c. 24.
 hospitium in Palatio Lateranensi, quo an-
 te hac sub Urbano II. Papa usus fuerat,
 datum est. Tum illa die, quam Pascha-
 lis Papa ad causam illam examini subji-
 ciendam statuerat, Guilielmus Varelva-
 stus Regis sui causam apte & facunde di-
 xit. Memoravit Regni Angliæ statum,
 Regum beneficia in Romanos collata,
 quibus Privilegia singularia a Sacra Sede
 sibi concedi meriti fuissent. Duram &
 Regi Domino suo probrosam rem fore,
 si jura, quibus ejus Antecessores potiti
 fuissent, sibi eripi pateretur, exinde ipsos
 Romanos non parvam jacturam facturos
 esse, *quam deinde, inquebat, etiamsi si vo-
 luerint, reparare non poterunt.*

Hæc

Sæcul. XII.

A. C. 1103.

Hæc oratio Romanorum non nullos movit, qui meliorem esse Regis causam palam dicebant. Anselmus tacebat, expectans Papæ judicium, & Guilielmus ratus eum sententiam sibi faventem prolaturum esse, addidit: *Quidquid utrinque jactetur, omnes, quotquot adsunt, audiant velim: nunquam Rex Dominus meus Jus investituræ sibi subtrahi sinet, nam potius Regno quam ista potestate privari sustinebit.* Tunc vero Papa: *Id ego quoque te scire velim: testis sit mihi Deus: nunquam Paschalis Papa Regem tuum hoc jure gaudere impunitum feret, sed potius vitam & sanguinem, si hostes Ecclesiæ libertatis exigant, dabit.* Ita loquenti Papæ Romani assentiebantur, iisdemque suadentibus, Regi indulgit, ut non nullas Majorum suorum consuetudines retineret; at districte prohibuit, ne jure Investituræ uteretur. Tum etiam Henricum ab excommunicationis censura, quam Urbanus Papa intorserat, absolvit, illis ab hoc vinculo non absolutis, qui Investituram ab ipso accepissent, vel accepturi essent. Anselmus deinde Papæ valedixit, ab eoque literas, decima sexta Novembris anno millesimo centesimo tertio datas, in quibus ipsi jus Primatus confirmabat, accepit.

zo. 10. Conc.
e. p. 45.

At Guilielmus Varelvastus Romæ mansit, votum obtendens, quo se Barium ad

ad S. Nicolaum iturum esse promississet, **Sæcul. XII.**
 revera autem, ut absente Anselmo omnem **A. C. 1103.**
 conatum ad flectendum Pontificem ad-
 hiberet. Sed frustra fuit, nam nihil aliud *ap. Edmer.*
 impetravit, quam epistolam ad Regem *3. Novor.*
 Angliæ, vigesima tertia Novembris da- *p. 67.*
 tam, in qua Papa, singularem amicitia
 affectum in hunc Principem professus,
 summis argumentis adhibitis & per pro-
 priam ipsius gloriam hortatur, ut Inve-
 stiturae renunciaret, & Anselmum in An-
 gliam revocet. Petit etiam, ut sibi cito
 respondeat. Tradita sibi epistola Gui-
 lielmus Varelvastus, Anselmum, qui in-
 terim Placentiam pervenerat, consequi-
 tur, & cum eo Lugdunum petit, quam
 urbem circa Festum Nativitatis Domini
 intrarunt. Ibi Anselmo Solemnia cele-
 braturo Guilielmus discedens ait: *Cum*
sperarem, meliorem itineris nostri Romam
suscepti eventum, Regis mandata tibi ape-
rire hucusque distuli. Tua ergo interest
scire, quod, si ea mente in Angliam redeas,
ut more Antecessorum tuorum erga Regem
te exhibeas, is venientem benignissime ex-
cepturus sit. Nihil amplius addas, repo-
 suit Anselmus, *cipio, quæ dicturus eras.*
 Ita alter alterum reliquit, & Anselmus
 Lugduni remansit, ubi eum Hugo Archi-
 episcopus non minore honore coluit,
 quam si ipse Archiepiscopus loci, & civi-
 tatis Dominus fuisset.

§. XXIX.